

molts problemes a resoldre en començar la seva carrera, es preocuparà probablement si pot, de subvenir al cas de mort; molt més sovint a la invalidesa, que pot presentar-se-li quan menys s'ho pensi, però no el preocuparà de preparar-se per una contingència que ha de sobrevenir-li, si viu, 40 anys més tard! I, a més a més, ho sap o no li diu l'instint, aprendrà aviat, que el seu promig de vida és de 39'19 anys: això és que si no té la sort de depassar-lo, no arribarà al cobrament de la pensió per la qual hauria fet tants de sacrificis! És clar que això s'arranja, segons el projecte, fent-lo forçós... Però, no avancem conceptes i deixem sentat que la previsió de Vellesa no interessarà mai a la gent jove: per a posar una fita, diguem que abans dels 35 a 40 anys. I amb això ja està dit, que no es pot partir de càlculs el fonament dels quals siguin uns grups d'un promig d'un 24'54 % de menors de 35 anys.

En quant als majors de 65 anys, que són els que han de consumir les pensions, que donen el 1'40 % dels grups que s'han pres com a base, el mateix autor ja veu que no respon a la realitat, i en cercar la fixació de la prorrata màxima ja preveu el cas de pagar fins un 11 % de pensionistes. De l'1'49 a l'11, hi ha un marge ben important. Anotem també la dada que consta en el treball que comentem, segons la qual el promig a Espanya de les persones majors de 25 anys, es calcula en un 11'56 %. Quin seria el d'un grup de persones interessades en assegurar la seva longevitat?

I passem de seguida a parlar de la compensació, que està íntimament lligada amb la prorrata. Ja en diu molt oportunament el Dr. Sicart una sobreprorrata.

La compensació és indispensable, a no tractar-se naturalment, de persones d'una mateixa edat. En el cas que ens ocupa, es fixa calculant el promig de prorrates durant els 10 anys anteriors a l'entrada del nou soci; cercant el promig d'edat del grup i tenint en compte els anys de supervivència que li corresponen, o sigui el que anomena *coeficient de Vellesa*.

La primera dada és variable i l'última, naturalment, també; però es fixa en 35 anys, l'edat en què ha de començar-se a pagar compensació (diguem que nosaltres des de punts de vista absolutament diferents, també donàvem aquesta

edat com a punt de partida de les compensacions.)

Dit en altres termes; fins als 35 anys, no es pagarà compensació i a partir d'aquesta edat sí. Crec haver-ho entès bé i ho remarco, car sobre aquest fet em permeto de demanar al Dr. Sicart uns instants de meditació, seguint-me se li plau en els meus raonaments.

En un projecte en què l'ingrés fos lliure, el que es comenci a pagar compensació als 35 anys, dins l'estructura del que ens ocupa, eliminaria de fet l'ingrés de ningú de menys de 34 anys. Qui serà que admeti d'estar pagant prorrates (a més de la quota fixa), als 25, 26, 27..., fins als 35, si cap avantatge pot reportar-li, puix que fins als 35 anys no li toca de començar a pagar compensació? Per això se'l fa obligatori, se'm dirà.

Però la Secció no s'acaba el dia de la seva fundació: i els que hagin d'inscriure's després de constituït el grup-bloc? I els que vulguin subscriure més grups?

Quines conseqüències no preveig en reflexionar sobre aquest punt! Cap jove ja no entraria a Vellesa i com que la Vellesa va lligada a Invalidesa, i de fet amb això durant les edats baixes, la Invalidesa seria encarida considerablement, tampoc s'hi ingressaria sense pensar-s'hi. I encara més: com que el Sindicat per ingressar-hi posa com obligació l'inscriure's al primer grup, almenys, d'Invalidesa, el metge novell trobaria fins a cert punt favorable als seus interessos demorar l'ingrés al Sindicat per quan hagués complert els 34 anys, amb la qual cosa s'estalviaria de pagar prorrates a benefici dels altres.

Davant la magnitud de l'apuntat, he dubtat repetides vegades i m'he preguntat si jo no m'equivocava, vist que, per més que amb la complexitat de factors que juguen en aquest afer, tothom pot passar-ne un per alt; considerava impossible que passés desapercebut a la perspicàcia del tantes vegades anomenat Dr. Sicart, cosa de tant de lleu.

Aquesta objecció, al meu entendre d'importància, fa veure com no estic errat jo, en creure que en constituir l'Assegurança de Vellesa, ha de partir-se de la base d'un promig d'edats altes i també explica perquè no he tingut mai per possible el sistema de prorrateg aplicat a Vellesa.